

Bohoslužby v Javorníku 25.června 2017

Mt 10,26-33

Milé sestry, milí bratři, poprvé jsem svou víru vyznal před jedním spolužákem, když si do mě chtěl rýpnout. Měl jsem krátce po konfirmaci, byl jsem pln toho nového, co jsem v následování Ježíše poznal. A tak jsem nad jeho otázkou ani moc nepřemýšlel. Zeptal se, zda věřím v Boha, a já jsem mu automaticky odpověděl, že ano. Zdá se to být prosté, ale až s odstupem času člověk zjistí, že to vždy tak jednoduché není. Vyznat svou víru znamená se přihlásit k něčemu konkrétnímu. Čím víc v tom konkrétním člověk proniká do hloubky, tím je to někdy složitější. Objevuje stále víc a víc témat a věcí, které s jeho vyznáním souvisejí a nemusejí být vždy příjemné. Mohou být cílem posměchu, urážek, odmítnutí. Zkrátka se najde hodně důvodů, proč raději mlčet, než se k Bohu hlasitě hlásit.

Učedníci Ježíšovi to měli zpočátku poměrně jednoduché. Ježíš byl populární, lidé ho rádi vyhledávali. Když si je pak vybral a poslal hlásat příchod království Božího, bylo to něco úžasného. Pocítili, co to znamená setkat s Boží mocí, mít tuto Boží moc ve svých rukou. Jenže pak přišlo něco, co se jim moc líbit nemuselo. Zatím měli zkušenost s tím, že všechno bylo krásné, úžasné. Ale Ježíš jim také oznámil, že kvůli němu budou trpět, budou se jim posmívat, budou vydáváni na soud. Zatím je slovo Ježíšovo přijímáno dobře, ale nebude to tak stále.

Mohlo by se zdát, že Ježíš tak dělá špatnou reklamu, že své učedníky děsí. Takto je přeci přilákat nemůže. Jak by to asi vypadalo, kdybychom oznamovali, že rádi přijmeme někoho, kdo to pak bude mít těžké, že rádi přizveme další k tomu, aby s námi sdíleli pronásledování a další nepříjemnosti. Kdo by se takto nechal oslovit? Na druhou stranu, toto je ale realita, kterou s sebou nese přiznání ke Kristu. Je s podivem, že církev nejvíc roste, když byla pronásledována. Nejvíce se lidé stávali skutečnými křesťany, když to bylo nebezpečné. A věděli, do čeho jdou, nešlo o nevědomost. On člověk vzdor okolnostem pozná, že věřit v Ježíše je důležité, že potřebuje jít cestou jeho následování. Problém je spíš až s tím přiznáním se před ostatními. V soukromí ani o moc nejde, spíš jde o vlastní hodnoty, přiznání se k víře navenek ale znamená mnohem víc, jde o pohled na člověka před okolím, jde o jeho místo v tomto světě. V soukromí může člověk zakoušet úžasné chvíle, může vidět požehnání, které se ho dotýká. Přiznání se

navenek ale není o požehnání, ale otřesení jeho pozice v tomto světě. Právě proto je to přiznání se k víře tolik náročné. Může znamenat špatný pohled nejen na nás, ale i na naše blízké. A jakmile něco osobního dopadá na okolí člověka, je to dost náročné. Nechceme kazit život lidem kolem nás, nechceme je nějakým způsobem vyloučit ze společnosti jen kvůli tomu, že se hlásíme k Bohu.

Jak pravdivá jsou Ježíšova slova, to si učedníci prožili v době velikonoční. Ještě v neděli vzkříšení jsou ze strachu zavření. Bojí se o svůj život, protože ho příliš spojili s Ježíšem. A ten upadl v nemilost. Byl odmítnout vlastním národem. Jak asi dopadnou ti, kteří jsou s ním úzce spojeni? Jenže právě z této situace Ježíš ukazuje východisko. Svým vzkříšením přemohl moc toho zlého. Otevřel dveře hrobu i místnosti, ve které učedníci byli schovaní. A ukazuje to i v textu, který jsme četli. Nemají se bát, protože není nic, co by mohlo zůstat trvale skryto, co by časem nevyšlo najevo. Proto své svědectví, své hlásání nemají nechávat ve skrytu, ale dát najevo.

Slovo o skrytých věcech ukazují také k otázce, proč je někdy tak těžké se hlásit před lidmi k Ježíši. Ono jeho slovo míří právě k tomu, co je skryto v člověku, co často nechce nikdo pustit moc ven. Proto se ten zlý stále snaží umlčet hlas učedníků, snaží se je zastrašit, aby nebyli příliš aktivní, moc o tom Ježíši nemluvili. Ježíš není jen slovo o uzdravení z různých nemocí. Stejně tak jako církev není jen sociální práce. Slovo Ježíšovo vybízí k obrácení, k novému životu a tím tedy odkrytí svého nitra před sebou i před Bohem, aby z něj mohl být odstraněn nános hříchu. Zcela jistě tak jako v době Ježíšově, by nikdo neměl problém s tím, že církev se stará o ty, o které se nechceme starat my. To je něco, co se dobře přijímá. Stejně jako další výhody, které nám ušetří peníze a síly. Není to úžasné, že za církevní pohřeb či svatbu kolikrát člověk nemusí dát tolik co za ten státní? Není úžasné, že církev nabízí poměrně levné aktivity pro děti? Komu by se to nelíbilo. Jenže má to jeden háček. A ten kazí dobrý dojem, který člověk z církve má. Církev si dovoluje upozornit, že mám také respektovat nějaká pravidla, že nemám myslet jen na sebe, ale mám respektovat, že jsou tu i jiní lidé se stejnými právy. Nutí mne přemýšlet nad svými hodnotami. A to je špatné. To už se tak dobře nepřijímá. To je lepší obrátit se na jiné náboženství, nebo si vytvořit svoje. Člověk často raději uteče před pravdou, než aby jí poměřil svůj život. A pokud nemůže utéct, snaží se ji umlčet. Proto se učedníci Ježíšovi dostávají do těžké situace. Nesou slovo, které není pro každé ucho příjemné. Je dobré, je nutné, ale ne zrovna příjemné. Svět chce slyšet o spáse, o naději. Ale je těžko stravitelné, že tato naděje a spása nepřichází sama, ale začíná obrácením člověka, změnou v jeho životě.

Pravda se nedá umlčet. Stejně tak se nedá umlčet slovo naděje, které se k člověku nese. Nedá se skrývat poselství spásy. Člověk se tak nějak bojí toho, že bude jako učedník Ježíšův vnímán špatně, protože církev sama je vnímána špatně. Ale to je právě to, co se nedá dlouho ukrývat. I tak můžeme rozumět Ježíšovým slovům. Nezůstane dlouho skryto, že spousta věcí, které se říkají, jsou jen pomluvy, jsou prázdné mluvení, neobsahují pravdu. S tím se jistě mohl setkat

každý z nás. Slyšíme, co všechno církev je, jak je špatná, povrchní a podobně. Slyšíme, jak víra je jen pro slabé a nemocné, jak je nesmyslná v porovnání s tím, co hlásá věda o člověku a jeho životě. A pak najednou člověk zjistí, že každých deset let se dozví něco jiného o tom, co je pro člověka dobré, jak správně žít. A je to pokaždé něco jiného. Když pak vezme do rukou Bibli, vidí, že má o člověku pravdu už tři tisíce let. Podobně to dopadá i s dalšími informacemi a domněnkami. Vzдор předpokladům jsou v církvi i lidé mladší a úspěšnější, zdravější a silnější. Pravda skutečně vyjde najevo, nedá se skrýt, nedá se tutlat. Proto ji můžeme směle zvěstovat.

Ježíšovo slovo je určeno světu. Není to naše soukromé zjevení, ale svědectví našemu okolí. Možná je to takové zvláštní povzbuzení. Ale něco na tom bude. Nehlásíme se k něčemu, co je lidským výtvorem, ale jsme součástí toho, co člověka přesahuje. Platnost těchto věcí není dána lidskou náladovostí, ani společenskou situací, ale Boží autoritou. A to přeci jen člověku dodává nějakou tu posilu. Nestojí zde sám za sebe. Přináší něco, co sám nejprve přijal, co sám musel také poznat. To je jedna věc. Druhá věc spočívá v tom, že stojí na straně vítěze. Všechna ta protivenství, kterých se bojí, mohou napáchat škodu. To ano, něco to člověka stojí, když jde za Kristem. Ale jde o mnohem víc, než kolik takto může ztratit. Jen je potřeba si to uvědomit. A v tom je někdy zádrhel. Přes tu ztrátu člověk nevidí, co skutečně ztrácí a co naopak může získat. Víra zatlačené do soukromé sféry se moc nepřenese. Nejlépe si to můžeme uvědomit na dětech. Pokud se sami se svým vyznáním budeme skrývat, dopadne to podobně i s našimi dětmi. Naučí se brát víru jako něco, co je spíše na okraji, protože důležitější je něco jiného. Je důležitější budovat svůj život před druhými. Ale kdo tento život bude nakonec soudit? Komu člověk vydá počet? Svět se snaží člověka přesvědčit, že soudí právě on. Soudí druzí lidé. Jenže ve skutečnosti náš život bude soudit Bůh. A to je něco zcela jiného, než tento svět. Lidé kolem nás rozhodují, jak obstojíme těchto pár let, co je nám zde dáno. Bůh rozhoduje o věčnosti. A to je skutečně rozdíl. A tak poněkud paradoxně ve snaze vykonat něco dobrého pro své blízké, pro děti, tak konáme spíše špatně, protože zakryjeme souvislost víry a slova Božího s každodenním životem. V jeho ruchu ta víra tak zanikne, místo toho, aby ruch každého dne pomalu utíchal v naší víře.

Rozhodnutí je na každém člověku. Z textu je patrné, že Bůh učinil vše, abychom mu řekli své ano, abychom se k němu přiznali nejen někde ve skrytu, ale před tímto světem. To neznamená se postavit na náměstí a hlásat jak je Bůh veliký. Ale znamená to nebát se v příhodný čas říct, že věříme v Boha, že naše hodnoty nestojí na lidských zkušenostech, ale Božím slově. Možná to vyvolá posměch, úšklebky, slova nenávisti, které ale pramení spíše ze závislosti. Ale až se toto přežene, pak toto přiznání může být hledajícím posilou, svědectvím, že zde se setkávají s něčím, co stojí za to nejen hledat ale také najít. Nebojme se tedy přiznat k naději, kterou v Bohu máme. Vždyť Ježíš patří k našemu životu a zapřít jej znamená zapřít i cosi v nás. A vyznat pak znamená dosvědčit, jak důležitou součástí lidského života se Ježíš stává. Nejen pro nás, ale pro každého, kdo se s ním i skrze nás může potkat.

neděle 25.června 2017

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Pondělí, 11 Březen 2019 14:45 -

Pane Ježíši, jsi důležitý pro náš život. Nevíme, jak bychom obstáli v tomto světě bez tvé milosti. Proto tě prosíme o posilu svatého Ducha, aby v nás tvá láska nenacházela konečnou, ale mohla pokračovat dál k těm, kteří ji také potřebují.

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }